Hoofdstuk 1: De stad zonder echo

Sam en Noor stapten uit de trein in **Zwolle**. De lucht was helder en de stad voelde rustig bijna té rustig.

“Mooi hier,” zei Noor terwijl ze om zich heen keek.
Sam knikte. “Ja… maar hoor jij iets vreemds?”

Noor bleef staan. Ze luisterde. Mensen liepen voorbij, fietsen rinkelden, een bus reed langs… maar iets klopte niet.

“Het geluid… blijft niet hangen,” zei ze langzaam.

Sam keek haar aan. “Precies.”

Ze liepen het station uit en kwamen in het centrum. Smalle straatjes, oude gebouwen en bruggen over het water. Alles zag er normaal uit, maar het voelde anders dan andere steden.

Sam klapte één keer in zijn handen.

Normaal zou je een echo verwachten tussen de gebouwen.

Maar er kwam niets terug.

Noor keek hem verbaasd aan. “Geen echo…”

Sam fronste. “Alsof het geluid gewoon verdwijnt.”

Op dat moment trilde Sams telefoon kort.

Hij pakte hem erbij. Geen bericht. Geen melding. Alleen één woord dat langzaam verscheen op het scherm:

“STILTE.”

Noor slikte. “Dat lijkt me geen toeval meer…”

Sam keek de straat in, waar alles gewoon doorging alsof er niets aan de hand was.

“Zwolle is niet stil,” zei hij zacht. “Het maakt geluid… maar houdt het niet vast.”

En ergens, diep in de stad, leek het alsof die stilte hen al had opgemerkt.

Hoofdstuk 2 – De brug die niets terug zegt

Sam en Noor liepen verder het centrum van **Zwolle** in. De grachten glinsterden in het zonlicht en ze kwamen uit bij een oude brug over het water.

“Hier moet je het wel horen,” zei Noor.

Sam knikte en tikte met zijn schoen tegen de stenen rand van de brug.

Tik.

Normaal zou het geluid tegen de muren en het water terugkaatsen.

Maar weer… niets.

Noor keek hem aan. “Het verdwijnt gewoon.”

Sam boog zich iets over de rand en liet een steentje in het water vallen.

Plons.

Ze wachtten.

Geen nagalm. Geen echo tussen de kademuren.

Alleen stilte.

Noor kreeg kippenvel. “Dit is niet normaal meer…”

Op dat moment trilde Sams telefoon weer. Hij keek snel.

“STILTE IS GEEN AFWEZIGHEID.”

Noor las mee. “Dus… het is er wel?”

Sam keek naar het water. “Ja. Maar anders dan we denken.”

Ze liepen verder langs de gracht richting een plein. In de verte zagen ze een grote kerk opdoemen: **Peperbus Zwolle**.

Noor wees. “Daar. Als er ergens een echo moet zijn, is het daar.”

Sam knikte. “Precies.”

Maar terwijl ze richting de toren liepen, merkte Noor iets op.

“Mensen praten gewoon… maar het klinkt korter.”

Sam luisterde. Ze had gelijk. Stemmen klonken alsof ze meteen ophielden, zonder nagalm of diepte.

“Alsof de stad het geluid opvangt,” zei hij.

Noor keek hem aan. “Of opslaat.”

En terwijl ze dichter bij de toren kwamen, werd de stilte niet groter…

maar dieper.

Hoofdstuk 3 – De toren zonder klank

Sam en Noor stonden voor de **Peperbus Zwolle**. De hoge toren stak ver boven de stad uit.

“Als er ergens geluid blijft hangen…” zei Sam, “dan is het hier.”

Noor knikte. “Dit moet werken.”

Ze liepen dichter naar de ingang. De zware stenen muren en smalle doorgangen zorgden normaal voor galm. Perfect voor echo’s.

Sam klapte opnieuw in zijn handen.

Klap.

Ze wachtten.

Niets.

Geen terugkaatsing. Geen nagalm.

Noor keek hem met grote ogen aan. “Zelfs hier niet…”

Sam fronste. “Dat betekent dat het niet aan de straten ligt… maar aan de hele stad.”

Op dat moment begon de grote klok in de toren te luiden.

BONG…

Het geluid was diep en zwaar. Ze voelden het zelfs in hun borst.

Maar na die ene slag…

viel het meteen stil.

Alsof het geluid werd afgekapt.

Noor deed een stap achteruit. “Dat hoorde niet zo te gaan…”

Sam keek omhoog naar de toren. “Zelfs de klok wordt gestopt.”

Zijn telefoon trilde weer.

Hij keek.

“GELUID WORDT OPGESLAGEN.”

Noor las mee. “Opgeslagen… waar?”

Sam keek langzaam om zich heen. Naar de muren. De grond. De toren zelf.

“Niet ergens,” zei hij zacht. “Overal.”

De lucht leek even te trillen. Niet hoorbaar, maar voelbaar.

Noor fluisterde: “Dus al het geluid van Zwolle… zit nog ergens vast?”

Sam knikte langzaam.

“En wij zijn hier precies op het moment dat het begint op te vallen.”

En hoog boven hen bleef de toren stil…

alsof hij wachtte om alles in één keer terug te geven.